

Zkus zavřít oči a představ si, co se ti vybaví, když se řekne misionář. Vousatý kněz s křížem v ruce uprostřed africké pouště, mše sloužená v chatrčích, řádová sestra, která ošetřuje nemocné a hladové děti v Africe... nebo možná některá z Misionářek lásky, v modrobílém sári v doprovodu člověka bez domova. A co třeba náctiletá dívka v Česku, ve škole, v autobuse, na hřišti, v obchodě... To jako fakt?

Já a misionářka?

Přijmi pozvání

Všichni, kteří jsme pokřtěni, jsme totiž také posláni. Posílá nás Ježíš a dokonce nám to ukládá jako povinnost: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!“ Určitě jsi to už slyšela, ale myslíš si asi, že to patří jen biskupům, kněžím a jáhnům a ještě tak řeholním sestrám. Ale to je omyl. Každý, kdo je pokřtěný, je i posláný, poslaný být svědkem Ježíšovy lásky. Ženy prý mají dokonce lepší předpoklady pro to být misionářkami. Říká se totiž, že se Pán Ježíš po zmrtvýchvstání zjevil nejprve ženám, protože chtěl, aby se to co nejdříve rozhlásilo. Je to sice vtip, ale možná na tom něco bude.

Neměj strach

Misie je tak důležitý úkol, který tolik leží na srdci papeží Františkoví, že vyhlásil na rok 2019 mimořádný misijní měsíc říjen. A už od letošního října se na něj máme celý rok připravovat. Papež by si přál, abychom měli nadšení a vášně pro misijní poslání Ježíše Krista. Máme hlásat světu radostnou zvěst, že v Ježíši zvítězilo odpuštění nad hříchem, život nad smrtí a láska nad strachem, a tím dávat lidem okolo nás důvěru a naději. Už slyším, jak namítáš: „A to se mám jako postavit na náměstí nebo na návsi u kapličky s kytarou a zpívat Ježíš tě miluje nebo vyvěsit transparent?“ To by zřejmě nebylo nejrozumnější.

Misionářka, co šíří radost

Když ale mám o něčem svědčit, musím to znát na vlastní kůži. Když dokážu sama od-

pustit kamarádce, která mi ublížila, když dokážu překonat strach, že se mi bude někdo smát a zastanu se slabšího, když se usměji na prodavačku v obchodě, když se pustím v autobuse někoho sednout, když si popovídám s méně sympatickou spolužačkou, když se nabídnu mamince, že pohlídám mladšího brášku, to vše je misie. Ono to totiž nepůjde tak snadno. Už u odpuštění při první příležitosti poznáme, jak je to těžké, a o nic lehčí není ani to další. Když budu vše

chtít zmáknout sama, určitě narazím. Jednou, dvakrát to zvládnou, ale častěji? Nebo když mám dokonce být milá k někomu, kdo se mi pošklebuje, že chodím do kostela? Jenom, když se pro mě Ježíš stane přítelem, když za ním budu chodit se vším, z čeho mám radost, co mě trápí, bolí, s čím zápasím, když budu dobře poslouchat, co se při mě čte z Bible nebo si v ní občas sama něco přečtu, pomaličku zjistím, že i ty těžké věci je možné zvládnout. A poznenáhlu budu kolem sebe šířit radost, důvěru a naději. Možná se pak i někdo zamyslí nebo zeptá, proč to vlastně dělám, nebo se se mnou zajde podívat do kostela či se nechá pozvat na nějakou křesťanskou akci.

První krok je důležitý

Snadněji si pak i při modlitbě vzpomenu na ty, kteří odešli do jiných zemí jako misionáři nebo naopak přišli k nám, aby pomohli naší církvi. Začnu zažívat, že církev je úžasně velká rodina, která má mnoho příbuzenstva, a to znamená velkou výhodu. Neříkáš škodu si i ve spolku občas společně vzpomenu na takové „opravdové“ misionáře. Třeba k nám přišel Cyril a Metoděj,

Vojtěch zase od nás odešel do Polska. To byli velcí světcí. Ovšem každý světec dospěl k té velké věci malými kroky a vůbec nejdůležitější je ten úplně první. Ono totiž i upřímný pozdrav, kdy druhému opravdu popřejeme dobrý den, může být misionářský čin.

A tak, až se zitra ráno podíváš do zrcadla, můžeš si říct „Dobré ráno, misionářko“ a vyrazit na misi.

Sestra Angelika